

den Gang blev undladt, er nu det, der i det væsentlige staar for Tur. Hvad der nu skal ske, er jo naturligt den umiddelbare Fortsættelse af, hvad der skete før Valgene. Og hvis ved sidste Behandling Grundlovens udtrykkelige Anvisning var blevet fulgt og ikke brudt, saa vilde vi, som det allerede er blevet sagt, i dette Øjeblik ikke have staaet under den Forhandling, som vi her er i Lag med, men være naaet til den Bekræftelsesforhandling, som skal afslutte hele Sagen. Den ærede foregaaende Taler har udviklet, hvorfor Højre har ment den Gang at maatte handle, som det gjorde, og i øvrigt motiveret sin Modstand mod det foreliggende Lovforslag. Den Tale, det ærede Medlem har holdt i Dag, forekommer det mig naturligt havde hørt hjemme ved den Behandling efter Fællesudvalgets Indstilling, fra hvilken Højre netop meldte Forfald, fordi man ikke vilde deltage i Afgørelsen. Det er jo muligt, at hvis det ærede Medlem havde holdt sin Tale den Gang, kunde den have gjort Indtryk — man ved aldrig, hvorledes en Talers veltalende Ord kan gøre Indtryk paa den Forsamling, der lytter til dem, eller ude i Landet. Hvorfor forsøgte man da Lejligheden til netop i det Øjeblik at faa sagt, hvad der laa en paa Hjerte? Det kan ikke undre, at det forekommer os andre paafaldende, at man holder den Tale nu bagefter, da Folkets Mening har fundet sit Udtryk gennem de foretagne Valg, da den dog naturligt havde hørt hjemme, forinden denne Folkemening skulde udtale sig.

Har Højre nu opnaaet noget ved den Taktik, det den Gang fulgte? Jeg tror det ikke. Det forekommer mig, at man maa sige, at Valgene ikke bekræfter, at man som praktiske Politikere handlede rigtigt, da man forhindrede Afgørelsen i forrige Omgang. Den ærede Taler sagde, at det var for at foranledige, at Befolkningen bedre kunde lære Sagen at kende, end den gjorde. Men maa man dog ikke gaa ud fra, at Vælgerbefolkningen i Danmark er naaet saa vidt, at den følger Sagernes Gang, medens de behandles, og at en Sag, der som denne i Aaringer har været til Forhandling i Rigsdagen, i det Øjeblik, Afgørelsen skal træffes, dog ikke kan siges at være saa fremmed og ny for Vælgerbefolkningen, at den ikke er i Stand til at danne sig en Mening derom? Det ærede Medlem vilde hævde, at hans Partis Optræden skulde være et Udtryk for, at man ikke vilde have Sagen jaget igennem. Men hvorledes kan

man sige dette om en Sag, der har været underkastet mangeaarige Forhandlinger, har gennemgaaet alle de Trin, som en Sag skal og maa gennemgaa, netop naar den er vanskelig og ikke kan afgøres straks, og hvor Befolkningen har haft Lejlighed til at spidse Øren, fordi den vidste, at det var en afgørende Sag; der forhandles? Jeg synes, at der er noget urimeligt i at sige, at en Sag, der endelig efter mangfoldige Vanskeligheder, efter utallige Fødselsveer har naaet det Øjeblik, hvor den kan afgøres med et overvældende Flertal i Folketinget og i Befolkningen, er en Sag, der paa uforsvarlig Maade skulde jages igennem.

Den samme ærede Taler talte ogsaa om den illoyale Maade, paa hvilken Valgagitationen var drevet fra anden Side. Jeg ved ikke, med hvad Ret dette siges. I hvert Tilfælde forekommer det mig, at de Bøviser, der i samme Tale førtes for denne Illoyalitet, Paavisningen af de Usandheder, som skulde være benyttede, ikke holder Stik. Naar det har været Bevarelsen eller Afskaffelsen af Vælgeres Privilegier, der har været Centrum i hele den Valgagitation og Hovedgenstand for Valget, er det netop begrundet i, at man fra Højres Side forinden Valget ikke vilde give Afkald, om ikke paa de Privilegier, som Grundloven af 1866 indeholder, saa paa andre Privilegier, der skar Befolkningen igennem og delte den i to Klasser. Derfor kan man ikke undres over, at Valget er kommet til at dreje sig om Privilegierne, og at vi har faaet det afgørende Svar, at den danske Vælgerbefolkning ikke ønsker en privilegeret Vælgerklasse, men ønsker, at begge dens Ting — med den Modsætning, der maa være imellem dem, fordi det er to Ting — alligevel skal hvile paa den almindelige Valgrets Grund, og til syvende og sidst ogsaa deri finder den Løsning af Konflikten mellem Tingene, som den nuværende Forfatning ikke har vist nogen direkte Udvej fra.

Jeg er ganske enig med den første ærede Taler i, at man selvfølgelig i det, som nu er taget op igen til Forhandling, maa lytte til, hvad der fra anden Side kommer frem som Forslag, som Tilbud, som Indrømmelse og som dertil hørende Krav. Men jeg er lige saa enig med ham i, at nu maa Tiden være kommet, hvor disse Krav maa være formulerede, det er ikke i dette Øjeblik, at man skal til at lægge Hovedet i Blød om, hvad der muligvis kunde kræves. Man maa vide, hvad man vil. Kan man sige om Befolkningen